

Stopy v písku aneb Neboj se, já jsem stále s tebou

Jedné noci jsem měl sen: Šel jsem po břehu moře se svým Pánem. A před mým zrakem se střídaly obrazy z mého života. Pro každý úsek jsem nacházel, jak se mi zdálo, v písku vždy dvojce stopy. Jedny byly moje, druhé patřily mému Pánu.

Když před našimi zraky přešel poslední obraz, podíval jsem se zpět a zjistil jsem, že mnohokrát byly vidět v písku jen jedny stopy. A bylo to právě v těch obdobích mého života, která byla nejtěžší. To mě zmátlo, a proto jsem se obrátil na Pána s otázkou: „Odevzdal jsem ti celý svůj život se vším, co jsem měl, a tys mi slíbil, že mne nikdy neopustíš. A přece v těch nejtěžších chvílích mého života vidím v písku jen jedny stopy. Proč jsi mne opustil právě tam, kde jsem tě nejvíc potřeboval?“ Pán mě vzal za ruku a řekl: „Můj milý, příteli, nikdy jsem tě neopustil, a už vůbec ne ve chvílích, kdy ses potýkal s těžkostmi. Tam, kde vidíš v písku pouze jedny stopy, všimni si, že jsou také hlubší, tam jsem tě nesl, jako matka nosí své malé dítě v náručí.“ (Z knihy M. Powersové: *Stopy v písku*. Motýl, 1993.)

Když jsem byla malá, řekla jsem jednou svému otci: „Tatínku, mám strach, že nikdy nebudu mít dost síly, abych mohla snášet nějaké utrpení.“ Nato se mne tatínek zeptal: „Pověz mi, kdy ti dávám peníze na cestu, když máš někam jet?“ Tři týdny předem?“ – „Ne, tatínku, dáváš mi je v ten den, kdy si mám koupit jízdenku.“

„Správně. A právě tak to dělá i nebeský Otec. Nebude ti dávat sílu snášet utrpení, když žádným neprocházíš. Vždyť dnes tuto sílu nepotřebuješ. Ve chvíli, kdy budeš trpět, dostaneš i potřebnou sílu. Dnes ji opravdu nepotřebuješ.“ Toto ujištění mě uklidnilo a já jsem si šla klidně hrát. Později, když přišly těžkosti, dal mi Bůh tolik síly, že jsem přímo jejím proudem byla zaplavena. Ne dříve a také ne později. On mi ji dal v pravou chvíli. (Corrie Boom)

Zed' nářků

V Jeruzalémě stojí zed' nářků. Je udržována na základě zkušenosti, že člověk potřebuje nějaké místo, kde může naříkat, kde může plakat, když na něj dolehne těžká bolest a trápení. Zed' nářků může být i některý člověk, který mi naslouchá, u kterého si můžu postěžovat a plakat. Když si někdo nechává bolest a trápení pro sebe, v sobě se užírá, působí si obtíže a zhoršuje nemoc. Naříkat a plakat, vypovědět, jak se člověk cítí, působí ulehčení. To může být první krok, jak se smířit se svou situací. To může přinést ulehčení a způsobit, že můžeme bolest vydržet a říci „ano“ k těžkému, nepochopitelnému navštívení. – Kostel (kaple) může být místem nářků. Tam je možno nalézt povzbuzení, ve chvílích ticha si uvědomit svou tíživou situaci. Vyslovit svou bolest, kterou jsme před světem zamykali a říci: „Už to nemohu snést. Naříkám před Tebou, můj Bože!“

„Neplýtvejme slovy o utrpení, nevíme totiž, co to utrpení je.
Když jsem ho doopravdy poznal, dokázal jsem jenom plakat.“
Kardinál Pierre Veillot

Ačkoliv se utrpení zdá být nesdělitelné a nedefinovatelné, přece by snad mělo být více probíráno, zvažováno a chápáno. Uvažování o utrpení v době, kdy jsme zdraví a „šťastní“, má svůj význam. Můžeme tak utrpení pojmut do celku svého života. V dobách krize je totiž pro nás nosné to, co jsme si v životě již osvojili.

Co je to štěstí?

Naše dvě čtyřleté holčičky vždycky všem přejí k nejrůznějším příležitostem totéž: hodně zdravíčka a štěstíčka. A tak mě zajímalo, co si pod tím slovem štěstíčko v tomhle věku asi tak mohou představovat. Lucinka se mnou byla hotová jedna dvě: „Štěstíčko? No přece, že se máš dobře.“ Janička mi to vysvětlila lapidárně: „Když ho mám ráda, no tak mu přeju štěstíčko.“ A já jsem si uvědomila, jakou má to dítě pravdu. Protože být milován - to určitě velké štěstí je.

Štěstí si vzájemně přejeme, po štěstí všichni toužíme - ale co pro to sami můžeme udělat, abychom si ho přivlastnili a hlavně - aby nás neopustilo. Je přece o něm známo, že dovede být velice vrtkavé. Pokud štěstím myslíme například výhru ve Sportce, tak takové štěstí skutečně vrtkavé je. Peníze utratím a časem z toho moc nezůstane. Já jsem přesvědčena, že to štěstí, po kterém každý člověk bytostně touží, je

štěstí z úplně jiné kategorie. To nebude jenom tohle pomíjivé štěstí, které nám zpřijemňuje chvílky na tomto světě. To by bylo málo. Lidské srdce (podle mě) touží po štěstí definitivním. Po štěstí, které mu už nikdy nikdo nevezme. Ani lidi, ani okolnosti, ani čas, dokonce ani smrt ne!

A že takové štěstí skutečně existuje, o tom mě přesvědčila celá řada pacientů, umírajících v hospici v tzv. fázi smíření. Ti často doslova šokují své okolí, když přes všechny nepříjemnosti spojené s jejich rakovinou tvrdí, že jsou šťastní. Někteří o tom sice nemluví, ale dá se to vyčíst z jejich tváří. A když se začnete pít po tom, jak je to možné, jak se jim to podařilo, nakonec vždycky dojdete ke stejnému závěru. Buď je to tak, že ti lidé mají jistotu, že aspoň zhruba splnili úkol, pro který se na tenhle svět narodili. Anebo si tím tak docela jistí nejsou (tenhle případ je častější), ale včas si to uvědomili a lítostí napravili. Leckdy by to rádi napravili i nějakým konkrétním skutkem, na který už žel nemají čas, ani potřebné zdraví a sílu.

Co ale pro své štěstí mohu udělat já osobně, konkrétně už dnes? Jediné. Co nejlíp a co nejsmysluplněji prožít právě ten dnešek. Potom zítřek atd. Ono vlastně nezaleží ani tak na tom, kolik těch zítřků ještě mám před sebou, ale jak je prožiji a čím je naplním. Jsou lidé, kteří skutečně žijí, a jsou lidé, kteří pouze existují nebo jen konzumují. Život je však příliš vzácný na to, abychom jenom živořili nebo jenom konzumovali. Každý z nás má na tomto světě své jedinečné a nezastupitelné poslání a naše štěstí je přímo úměrné jeho naplnění. Protože ono skutečné štěstí, o které nás ani smrt nemůže připravit, je přímo úměrné tomu, do jaké míry své poslání uskutečníme. Do jaké míry splníme svůj jedinečný úkol.

(Převzato z: <http://www.vira.cz>)

Vývoj a zrání

Jste trpěliví? – Většina z nás spíš asi moc ne. A přitom se trpělivost od nás neustále očekává. Chceme-li se někam dovolat, ze sluchátka se line hudba, která nás má udržet v dobré náladě. V přeplněných čekárnách nabudeme přesvědčení, že jsme se dostali do očiště, nemluvě o čekání na výsledky lékařského vyšetření či na nějaký nepříjemný medicínský zákrok. Kdo je trpělivý? – Ten, u koho vítězí stálost, výdrž a odvaha nad zklamáním, strachem a hněvem; ten, kdo se hned nevzdává a kdo to zkusí ještě jednou; ten, kdo v utrpení nevidí jen nesmyslnost, ale snaží se je trpělivě nést.

Pojem „pacient“ vychází z kořene „pati“, což znamená „trpět, snášet“. Jenže trpělivost nebývá zrovna naší silnou stránkou, stejně jako vytrvalost. A že se říká - spěchej pomalu? My přece chceme pokrok, úspěch a zdraví – a to hned. Pochopitelně.

Čiňané mají přísloví: „Síla vychází z trpělivosti. Postupem času a s trpělivostí se z morušového listí stane hedvábí.“ Ale žádá si to svůj čas. Vývoj a zrání znamená proces. Chvilku to trvá, než se květ rozvíje. I semeno klíčí jen pozvolna. Hovoří se také o „procesu uzdravování“. Být trpělivý znamená vytrvat, umět moudře vyčkávat, dokud se neobjeví řešení a dokud se nenabídne odpověď.

Básník Rainer Maria Rilke píše v jednom dopisu svému příteli Franzi Xaveru Kappusovi: „Mít trpělivost se vším, co je v našem srdci nedořešeno, a snažit se najít zalíbení v otázkách, jako by to byly zavřené komnaty nebo knihy psané neznámou řečí. Nechtějte znát okamžitě odpovědi, které vám nemohou být poskytnuty, protože byste je nedokázal žít. Jde o to, žít všechno. V daném okamžiku žijte své otázky. Možná pak za nějakou dobu, ponenáhlu a nepozorovaně, začnete jednoho dne žít i odpovědi.“

Není snadné mít trpělivost s vlastními břemeny. „Schopnost něco vydržet se v dnešní době víc a víc vytrácí,“ píše Anselm Grün. A přece ji nezbytně potřebujeme, abychom se dokázali vypořádat se životem a abychom uměli řešit problémy našeho světa s nadějí. Například ve smyslu hesla markýze de Vauvenargues: „Trpělivost je umění doufat.“

(Z knihy S. Bachlové, *Příběhy nejen pro nemocné*. Karmelitánské nakladatelství, 2010.)

*„Utrpení samo o sobě smysl nemá,
ale to, jak s ním zacházíme, ano.“*

Viktor E. Frankl

Ani trošičku jsem se nebál

Do nemocnice přijali malého chlapce, aby mu vytrhli mandle. Z vyhlídky na to, co se má stát, byl tak nervózní, že lékař poradil jeho rodičům, aby, než skončí operace, počkali venku. Když ho pak přišli navštívit, báli se, že bude celý zničený a v šoku. K jejich údivu ho ale našli, jak vzrušeně sedí a je celý žhavý vypravovat jim svou zkušenost.

„Byl tam Bůh!" vykřikl. „Viděl jsem ho. Mluvil se mnou."

„Jistěže tam byl Bůh, miláčku," řekla mu matka, „ale neviděl jsi ho a docela určitě s tebou nemluvil." „Mluvil, mluvil," trvalo dítě na svém.

Pak se ho zeptal otec, jak Bůh vypadal. „Byl celý v zeleném a viděl jsem jen jeho oči. Měl zelené šaty a zelenou čepici a zelenou látku přes pusu."

„Aha," řekl otec a snažil se skrýt své pobavení, „a jak jsi přišel na to, že je to Bůh?"

„Víš, tati," odpověděl chlapeček, „kolem mě byli tři celí bílí andělé a dva z nich byly slečny andělky a ten třetí byl pán anděl. Pán anděl mi řekl, ať otevřu pusy. Podíval se dovnitř a všechno, co viděl, hned hlásil tomu zelenému. A řekl: 'Pane Bože, pojďte se podívat na ty mandle.' Tak Bůh přišel a podíval se a pak mi řekl: 'Neboj se. Neublížím ti.' A já už se pak ani trošičku nebál, protože mi to dělal sám Bůh!" (Z knihy J. Feehna, *Bůh ukrytý v příbězích*. Karmelitánské nakladatelství, 2002.)

„Víte, kolikrát se slova "nebojte se" v Bibli nacházejí?

Tři sta šedesát pětkrát!

Tedy tolikrát, kolik má rok dní.

Jakoby nám Bůh říkal neustále, den za dnem:

„Nebojte se!"

Elias Vella

„Nebojte se!

Otevřete, ba přímo rozrazte dokořán brány Kristu!

Otevřete svá srdce, své životy,

své pochybnosti, těžkosti,

své radosti a city jeho spásné moci

a dejte mu vstoupit do svých srdcí.

Nebojte se!

Kristus ví, co je v člověku.

Jedině on to ví!"

Jan Pavel II.

„Ve všech našich pochybnostech nám Ježíš jde vstříc a odpovídá:

„Vzmužte se. To jsem já. Nebojte se!" (Mt 14,27)

Artista

Jakkoli mohou slova přinášet útěchu a jakkoli může být solidarita blízkých s nemocným blahodárná, jemu jde o něco jiného – snaží se za každou cenu vymanit z této situace, osvobodit se od bolesti a strachu. Chce být zdrav. Pokud choroba trvá déle, člověk přichází snadno o důvěru. Na její místo se vplíží bezradnost a rezignace. Přesně v takovém rozpoložení mě zasáhl příběh, který vám budu nyní vyprávět.

Provazolezec balancuje vysoko na laně. Bez záchranné sítě a přinejmenším deset metrů vysoko nad tvrdou zemí před sebou tlačí trakař. Zezdola vypadá tak maličký, tak vysoko nahoře a s tím trakařem působí trochu legračně. Usmívá se. Dav pod ním ale hledí napjatě vzhůru. Krok za krokem pokračuje artista po své uzounké cestičce kupředu až ke druhému konci lana. Zaburácí mohutný aplaus. Lano se trochu pohupuje. Provazochodec se vzápětí vydává na zpáteční cestu a znovu dospěje v pořádku k cíli. Diváci propukají v nadšení. „Přídavek!"

Artista dává znamení a dav umlká. „Kdo z vás jde se mnou?" zeptá se. „Koho z vás bych mohl převést po laně v kolečku?" – Samozřejmě ticho jako v hrobě. Který šílenec by se odvážil takového kousku? – „Já pojedu," ozve se najednou z úst malého chlapečka. A už kluk šplhá nahoru a uvelebují se v trakaři. Jízda začíná: nejprve jedním směrem, potom nazpátek. Když klučina vyleze na plošince z kolečka, sklízí nekonečné ovace. Všichni se k němu vrhají s otázkou: „Jak jsi to dokázal? Jak ses mohl odvážit něčeho takového?" A dítě s naprostou samozřejmostí odpoví: „A co má být? Vždyť ten tam nahoře je můj táta!"

At' už nám život ušetřít sebevíc takových pochodů po laně, bude nám k užítku připomínat si, že nás pevně drží náš nebeský Otec, at' si je lano jakkoli tenké, takže se nemůžeme zřítit do prázdna, i kdyby nám přece jen uklouzla noha.

(Z knihy S. Bachlové, *Příběhy nejen pro nemocné*. Karmelitánské nakladatelství, 2010.)

Ruka

Tento příběh vyprávěl muž, který prodělal operaci srdce. Den před zákrokem přišla k němu na pokoj zdravotní sestra.

Vzala ho za ruku, stiskla mu ji a pak ho vybídla, aby její stisk opětoval.

Řekla mu: „Víte, zítra vám lékaři zastaví srdce, aby ho mohli operovat. Při životě vás bude držet přístroj. Až lékaři vaše srdce opraví, opět ho spustí a dokončí operaci. Probudíte se na resuscitačním oddělení, ale šest hodin se nebude moct pohybovat. Možná se vám nepodaří po celou tu dobu pohnout ani prstem, nebudete moct mluvit ani otevřít oči, přestože budete při vědomí a budete slyšet a vnímat všechno, co se bude dít kolem vás. Celých těch šest hodin budu s vámi a budu vás držet za ruku stejně, jako vás držím teď. Zůstanu s vámi, dokud se úplně neproberete. I kdybyste si připadal bezmocný, budete v dlani cítit mou ruku a budete vědět, že vás tam neopustím.“

„Přesně to se také stalo,“ pokračoval ten muž. „Když jsem se probudil z narkózy, nedokázal jsem ze sebe vypravit ani slovo. Ale cítil jsem, jak mi celé ty hodiny tiskne ruku, a to mi dodávalo sílu.“

Bůh drží každého z nás za ruku celý život.

A tím člověku dodává sílu.

(Z knihy B. Ferrera, *Osvěžení pro duši*. Portál, 2005.)

Člověk ve studni

Jeden muž spadl do studny a nemohl se dostat ven. Šel kolem soucitný člověk a řekl: „To je mi opravdu líto. Cítím s tebou.“

Politik, který se věnoval sociálním věcem, poznamenal: „Dříve či později tam někdo musel spadnout.“

Zbožný člověk prohlásil: „Do studny padají jen zlí lidé.“

Vědec vypočítal, jak se to muselo stát, aby ten muž spadl do studny.

Opoziční politik na základě události přednesl v parlamentu zprávu, v níž napadl vládu.

Novinář slíbil napsat polemický článek do příští nedělní přílohy.

Praktický člověk se zeptal, jestli se ze studny platí vysoké daně.

Smutný člověk prohlásil: „Moje studna je horší.“

Humorista se ušklíbl: „Dej si kávu, ta tě pozvedne.“

Optimista namítl: „Mohl jsi dopadnout hůř.“

Pesimista mu oponoval: „Sklouzneš ještě hlouběji.“

Když toho muže uviděl Ježíš, podal mu ruku a vytáhl ho ven.

(Z knihy B. Ferrera, *Paprsek slunce pro duši*. Portál, 2011.)

At' jsi kdekoli, jsem u tebe. Znáám tvé cesty.

Vím, co ti leží na srdci ještě dříve, než jsi to vyslovil.

Jsem u tebe a dávám ti pocítit svou blízkost

Objímám tě a obklopuji zepředu i zezadu.

Chráním tě a vkládám na tebe svou ruku.

I když jdeš temnotou, já jsem s tebou.

(Podle Žalmu 139)

Pomalé probouzení

Můj šestnáctiletý synovec utrpěl těžké krvácení do mozku a ležel po něm tři měsíce v kómatu. Později popsal tento stav následujícími slovy: „Když jsem byl v kómatu, nevěděl jsem nic. Bylo to, jako bych byl mrtvý. A pak jsem najednou začal vnímat hlasy okolo sebe. Ale ještě nějaký čas jsem dokázal přisoudit jen jeden z nich konkrétní osobě. Byl to hlas mé maminky, která mě opakovaně volala jménem. Slyšel jsem ji, avšak nedokázal jsem viditelně zareagovat, protože jsem se nemohl hýbat ani mluvit.“

Bojoval jsem a bojoval. Tak rád bych jí řekl, že jí rozumím. Ona si totiž myslela, že jsem pořád ještě v bezvědomí. Ale já jsem už byl v bdělém stavu. A byl to právě její hlas, který mě kousek po kousku vyrval ze zóny smrti a navracel zpátky do života.“

Bůh si vepsal naše jména do dlaní. „Probudit se mohu pouze tehdy, když mě druhý zavolá jménem,“ prohlašuje můj synovec. „Protože teprve pak jsem si jist, že volali opravdu mě.“ Jméno je víc než obyčejné slovo. Patří k naší identitě. Nasloucháme mu v hloubi duše. Tak jako vyvolává silnou reakci v našem mozku pohled na sebe do zrcadla, stejně reagujeme i na své jméno.

Bůh prohlašuje: „Dal jsem ti jméno, jsi můj“ (Iz 43,1). Ten výrok je mi nesmírnou útěchou. (Z knihy S. Bachlové, *Příběhy nejen pro nemocné*. Karmelitánské nakladatelství, 2010.)

Tunel

Zkrátí cestu.

Obere však o krásu slunce i zpěvy ptáků.

I svobodu omezí.

Nedá se v něm měnit směr.

Místo radosti nahání tíseň.

Nemá však smysl propadat smutku, schouleně dřepět a trápit se, či v neklidu běhat sem a tam.

I v temnotě je třeba, byť pomalu a opatrně, pokračovat v nastoupeném směru.

Vždyť každý tunel má svůj konec.

(Jan Graubner)

Nedokonalá amfora

Každého rána se jeden venkovan vydával ke studni s dvěma velkými amforami, které přivazoval na záda svému oslovi.

Jedna z nádob už byla stará, popraskaná a voda z ní cestou unikala. Ta druhá byla nová, hladoučká a pevná, nepropustila ven ani kapku.

Stará amfora se styděla a připadala si zbytečná, tím spíš, že si ta nová nenechávala ujít příležitost, aby se nepochlubila svou dokonalostí: „Mně neunikne ani kapička!“

Jednoho dne se stará amfora svěřila svému majiteli: „Vím, že na svou práci už nestačím. Zbytečně se mnou plýtváš časem, silou i penězi. Než se dostaneme do vsi, polovina vody ze mě vyteče. Odpusť mi mé nedostatky a rány.“

Druhý den se venkovan cestou do vsi obrátil na starou amforu: „Podívej se na kraj cesty.“ – „Je plný krásného kvítí.“

„To je tvou zásluhou,“ řekl jí majitel. „To ty je každý den zavlažuješ cestou domů. Koupil jsem na trhu semínka a rozesel podél cesty. Ty jsi je každý den nevědomky zalévala, až z nich vyrostly tyhle překrásné květiny.“

Každý si neseme spoustu ran a prasklin, ale když k tomu svolíme,

Bůh s našimi nedostatky dokáže učinit zázraky.

(Z knihy B. Ferrera, *Osvěžení pro duši*. Portál, 2005.)

Most

Venkovan se synem se vydali na jarmark do vedlejší vesnice. Cesta vedla přes malý kamenný most. Pod ním divoce tekla řeka rozvodněná jarním táním. Voda sahala výš než obvykle, z mostu se drotily kameny, byl starý, neudržovaný a nevypadal právě bezpečně. Syn se lekl: „Tati, myslíš, že nás udrží?“

Otec odpověděl: „Synku, budu tě držet za ruku.“

Chlapec vložil svou dlaň do otcovy a opatrně s ním most přešel. Chvilí poté dorazili do vesnice, kde se konal jarmark.

Domů se vraceli za soumraku. Chlapce napadlo: „Tati, a co ten rozpadlý most? Jak se dostaneme přes řeku? Já se bojím.“

Venkovan byl statný chlap. Vzal synka do náruče a řekl mu: „U mě v náručí jsi v bezpečí.“

Otcova klidná chůze chlapce kolébala, a tak hluboce usnul.

Probudil se až druhý den ráno – ležel živý a zdravý ve své postýlce. Oknem svítilo slunce. Ani nevěděl, kdy a jak přešli přes rozbouřenou řeku.

Tak vypadá smrt.

Myslete na to, že...

přistanete u břehu a zjistíte, že jste v ráji;
stisknete nabízenou ruku a bude to ruka Boží;
budete dýchat čerstvý vzduch a bude to vzduch nebes;
se budete cítit silnější a zjistíte, že toto je nesmrtelnost;
přejdete z hřmící bouře do známého klidu;
se probudíte a zjistíte, že jste Doma!

(Z knihy B. Ferrera, *Osvěžení pro duši*. Portál, 2005.)

Lžička

V nemocnici ležela stařenka. Právě si povídala s farářem, který ji přišel navštívit. „Pán mi dopřál nádherný život. Jsem připravena odejít.“

„Já vím,“ přitakal tiše farář.

„Ale přála bych si jednu věc. Až umřu, chci jít do hrobu se lžičkou v ruce.“

„Proč se lžičkou?“ podivil se farář. „Proč chcete mít v ruce právě lžičku?“

„Ráda jsem chodila na oslavy a vzdycky, když jsem přišla ke svému místu u stolu, podívala jsem se, jestli je u talíře také lžička. To znamenalo, že bude moučník nebo zmrzlina.“

„Ale já pořád nechápu...“

„To znamenalo, že nakonec přijde to nejlepší! A právě to chci říct o svém pohřbu. Až se budou lidé divit, co mám v ruce, chci, abyste řekl, že tu lžičku držím, protože to nejlepší teprve přijde!“

Jednoho pacienta trápil velký strach ze smrti. „Co bude pak, doktore? Co se pak se mnou stane?“

Lékař byl na odchodu. Otevřel dveře a do místnosti radostně vběhl pacientův pes. Vesele štěkal, hned vyskočil na postel a olízal svému pánovi ruce i celý obličej.

Lékař řekl: „Přesně tohle. Někdo vám otevře dveře...“

(Z knihy B. Ferrera, *Živá voda pro duši*. Portál, 2001.)

Smrt je dnem narození pro druhý, nejdůležitější úsek života

Je něco po smrti? Nikdo se ještě nevrátil. Jak to můžeme vědět? Na naše otázky nabízí se odpověď v následujícím příběhu:

V břiše těhotné ženy se ocitla tři embrya ... Jedno z nich bylo malý věřící, druhé malý pochybovač a třetí malý skeptik.

Malý pochybovač se táže: „Věříte vlastně v život po porodu?“

Malý věřící: „Ano, samozřejmě, je přece zcela zjevné, že život po porodu existuje. Náš život tady tu je jenom proto, abychom rostla a abychom se připravila na život po porodu, abychom byla dost silná na to, co nás čeká.“

Malý skeptik: „To je blbost, žádný život po porodu přece neexistuje. Jak by měl vlastně takový život vůbec vypadat?“

Malý věřící: „Ani já to nevím přesně. Ale určitě tam bude mnohem více světla než tady. A možná, že dokonce budeme běhat a jíst ústy.“

Malý skeptik: „To je úplný nesmysl. Běhat, to přece nejde. A jíst ústy, to je úplně směšná představa. Máme přece pupeční šňůru, která nás živí. A mimo to je nemožné, aby existoval život po porodu, protože pupeční šňůra je krátká už teď.“

Malý věřící: „Určitě je to možné. Jen bude všechno kolem trochu jinak, než jak jsme tady zvyklí.“

Malý skeptik: „Vždyť se ještě nikdy nikdo zpoza porodu nevrátil. Porodem prostě život končí. A vůbec, život je jedno velké trápení v temnu.“

Malý věřící: „Připouštím, že přesně nevím, jak bude život po porodu vypadat... Ale v každém případě pak uvidíme maminku a ona se o nás postará.“

Malý skeptik: „Máma?!? Ty věříš na mámu? A kde má jako být?“

Malý věřící: „Vždyť je tu všude kolem nás. Jsme a žijeme v ní, prostřednictvím ní. Bez ní vůbec nemůžeme existovat.“

Malý skeptik: „To je pěkná hloupost! Z nějaké mámy jsem neviděl ještě ani kousíček, takže je jasné, že nemůže existovat.“

Malý věřící: „Někdy, když jsme úplně zticha, můžeš zaslechnout, jak zpívá. Nebo cítit, jak hladí náš svět. Pevně věřím tomu, že náš skutečný život začne až potom!“

(Z knihy M. Svatošové, *O naději*. Karmelitánské nakladatelství, 2006.)

Neumím se modlit...

Jak se mám modlit? - Lidé mi často říkají: „Neumím se modlit“ A kladou mi otázky: „Jak se mám modlit?“ Řekněte Bohu, že nevíte, jak se modlit... A už tím se modlíte. Modlitba je navázání vztahu s Bohem. Modlitba neznamená něco dělat, ale s někým být. Modlit se znamená být s někým, komu na mně záleží, být v jeho přítomnosti.

Dovolte Bohu, aby k vám promlouval osobně, svým originálním způsobem. Nedívejte se na ostatní a nezkoumejte, jak působí Bůh v druhých. Nemusíte prožívat přesně to, co prožívají lidé kolem vás! Nikoho proto nekopírujte! Bůh s vámi zachází tak, jako byste pro něho existovali jen vy a jako by tu on byl jen pro vás! Opusťte své představy a dovolte Bohu, aby jednal tak, jak chce on!

Bůh k nám promlouvá mnoha věcmi, různými okolnostmi a prostřednictvím lidí v našem okolí. Bůh nám ale nešeptá do uší. Mohl by to sice dělat, ale za běžných okolností to nedělá. Jak máme tedy zachytit, co nám Bůh říká? Buďme připraveni zachytit Boží hlas v událostech, prostřednictvím Bible, nebo prostřednictvím lidí, se kterými se setkáváme. Když budeme mít srdce otevřené, určitě zachytíme chvíli, kdy k nám Bůh mluví.

(Převzato z: <http://www.pastorace.cz/>)